

безъ да осѣтитъ пресыщаніе въ супружеската си любовь. Супругътъ като занимава ума си презъ целия день въ работата си, какво наслажденіе нема да осѣти и какво благодареніе нема да докара на любезната си супруга, когато умеренъ и пълненъ съ радостъ отъ чувството че е изпълнилъ длъжността си, завръща са при домашното си огнище! . . .

«Като ми са раскъса сърцето поради смъртта на чедото ми Іоакима, дотегна ми живота; и азъ поискахъ да облекъ расото и да предложъ утѣшеніята си, азъ неутѣшимыйтъ, на подобныйтъ, като мене несчастны злодѣйцы, които гниѣтъ въ тъмницытъ, и въ тъмницытъ съмъ размышлявалъ и въ сърцето си помислихъ, че законътъ трѣбва да бѣди по милостивъ къ мъчеловѣка . . .

«Не е прилично да са озвѣрѣва сърцето на съгрѣшившия човѣкъ, и като звѣрь да са върже съ желѣза. Не е праведно да са оставя този човѣкъ неутѣшимъ въ отчаяніето си. Законътъ има цѣль да поправи, а не да отмъстява. Праведно е зданіята на затворытъ да са укрѣпавать и оздравяватъ съ сичкытъ средства, които да въспиратъ избѣгването на затворенытъ, но не е никакъ праведно да обвързвамы тѣлото и членоветъ на тѣлото на човѣка съ желѣза, не е праведно да лишавамы злочестытъ злодѣйцы отъ легло, да ги оставямы да гниѣтъ въ нечистотытъ, безъ рыза, безъ пригледъ. Ако затворытъ е единъ видъ смирителенъ домъ, много сходенъ съ лудница, нужно е да употреби обществото сичкытъ средства, годны да утишѣтъ развълнуванытъ страсти въ сърцето на осѣдения. Ето въпросътъ. Оказва са нужда отъ духовны утѣшители, опредѣляваны отъ обществото за утѣшеніе и улекченіе, и не по малко и за поученіе на безнадѣжнытъ въ затвора души . . .

«Могъ да кажъ и да увѣрижъ, че на мнозина престѣпници съмъ отрылъ съзыйтъ, и съмъ чулъ думы, които произхождахъ отъ твърдѣ утрошени и покаяны сърца. Защото и